

Амерички ракетни штит у Европи

Напети односи између САД и Русије подигнути су на виши ниво званичним отварањем НАТО базе у Румунији, која је део америчког „ракетног штита“ [\(1\)](#). САД овај ракетни штит називају одбрамбеним, док са руске тачке гледишта он представља опасност по безбедност Русије.

Председник Русије је тим поводом изјавио: „Амерички штит није одбрана већ нуклеарни потенцијал Вашингтона у Европи [\(2\)](#). Пројекат ракетног штита произашао је из америчке спољнополитичке и безбедносне стратегије дефинисане након завршетка Другог светског рата. Први пројекат управљања противракетном одбраном развила је лабораторија аеронаутике при Универзитету у Мичигену 1945. године по захтеву америчке војске.

Први пројекат управљања против-ракетном одбраном развила је лабораторија аеронаутике при Универзитету у Мичигену 1945. године по захтеву Америчке војске.

Овај пројекат је носио назив „Wizard“ [\(3\)](#) и имао је за циљ конструкцију ракете и радара за против-ракетну одбрану (ПРО) са аутоматизованим системом навођења и управљања. „Wizard“ је 1958. године сведен на истраживање, а развој даљег система ПРО настављен је у оквиру војног пројекта „LIM-49“.

Од 1967. године САД су развијале програм „Sentinel“ касније преименован у „Safeguard“.

Програми су развијани у периоду Хладног рата, током којег је дошло до једне од највећих криза у односима САД и СССР. Кубанска ракетна криза из 1962. године позната је као догађај који је довео свет на ивицу нуклеарног рата, а изазвана је размештањем америчких ракета средњег домета у Турској и Италији [\(4\)](#).

Одговор СССР-а био је размештање совјетских нуклеарних пројектила на Кубу. Председник Кенеди је тај потез назвао националном опасношћу за САД. Кубанска ракетна криза је, срећом, завршена без употребе нуклеарног оружја и остала је забележена као период највеће конфронтације две велике силе.

Десет година касније, 1972. године, САД и СССР су потписале Договор о ограничењу система противракетне одбране, који је имао неограничен рок дејства, али је свака страна могла да прекине договор по сопственом нахођењу [\(5\)](#).

САД и политика двоструких стандарда

За време трајања Хладног рата ограничавајући фактор америчке војне експанзије је био Совјетски Савез. Америчка спољна политика од распада СССР-а остварује своје интересе кроз војне интервенције односно агресију на друге суверене државе, где су војна организација НАТО и светске економске институције (ММФ, Централна банка и др.) главно средство за постизање циља. Губитак равнотеже светских сила од нестанка СССР са карте света до повратка Путинове Русије на светску сцену коштао је човечанство милионе невиних жртава широм света и дуготрајну контаминацију тонама уранијумских, касетних и других бомби. САД нису испоштовале ниједан договор са

Русијом, који је стратешки важан за националну безбедност те стране.

Након агресије на Србију 1999. године без одлуке СБ УН јасно је да се САД не држе ни Међународног права ни било каквог закона, сем закона силе.

Одмах након распада СССР-а 1991. председник САД Џорџ Буш је поставио нову концепцију програма модернизације ПРО заснованој на опасности од ширења ракетних и нуклеарних технологија у свету [\(6\)](#). За време председниковања Бориса Јељцина на челу РФ, током посете Мадлен Олбрајт 1999. године Москви, он је изразио забринутост због преласка на практичну изградњу америчког система ПРО.

Мадлен Олбрајт је нагласила да су САД посвећене Договору о ограничењу система ПРО из 1972. године. На почетку свог мандата 2001. године, Џорџ Буш је обавестио РФ да САД једнострано иступају из Договора о ограничењу система ПРО. То што се САД не држе својих усмених договора и обећања није никакво изненађење, напротив.

Након агресије на Србију 1999. године без одлуке СБ УН јасно је да се САД не држе ни међународног права ни било каквог закона, сем закона силе. Русија у том погледу има често (благо речено) романтичарски однос. Амерички шеф дипломатије Џејмс Бекер је у фебруару 1990. године на састанку са Горбачовом у Кремљу изјавио: „НАТО се ни за један цол неће померити на Исток“ [\(7\)](#).

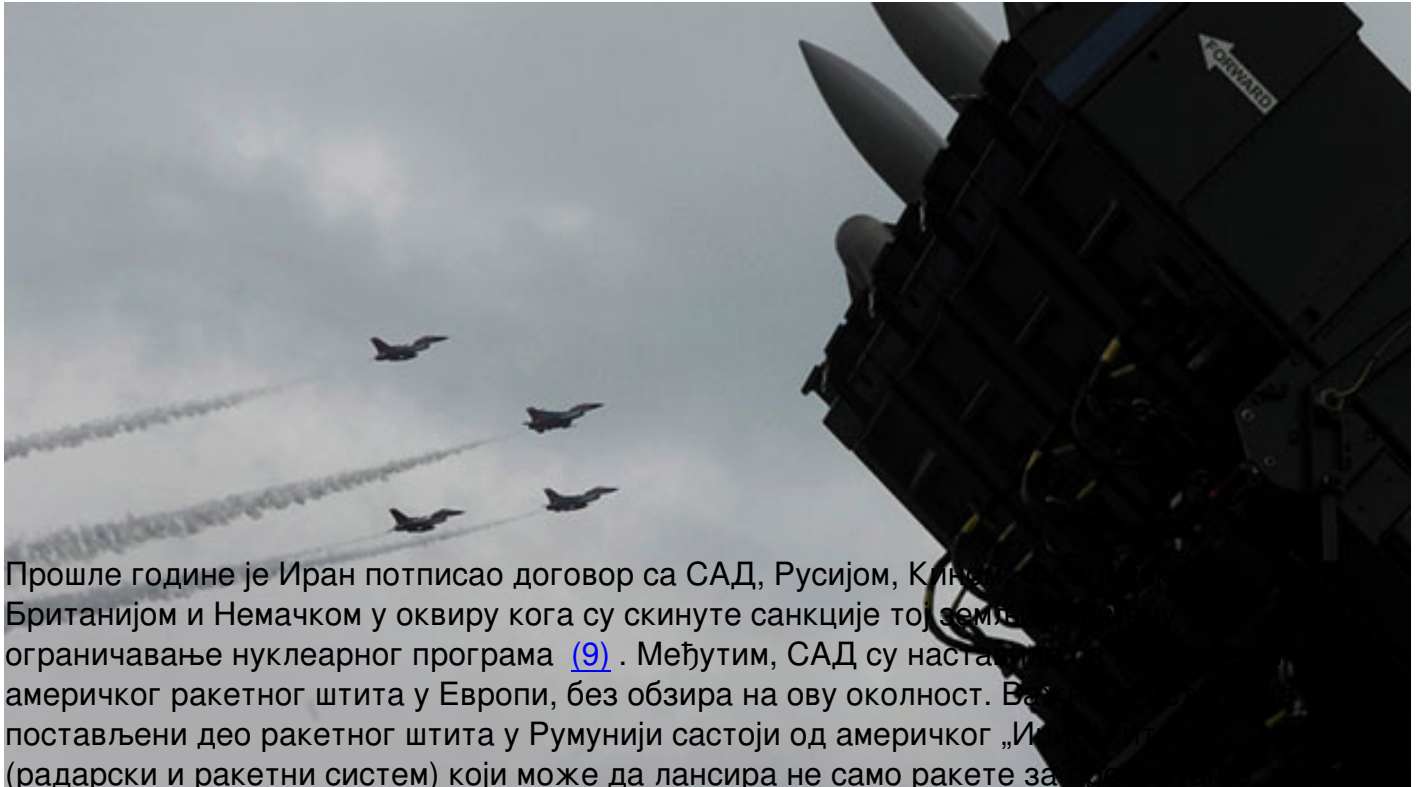
Девет година касније бивше чланице Варшавског пакта, Пољска, Мађарска и Чешка су приступиле НАТО пакту, а 2004. године, Бугарска, Естонија, Летонија, Литванија, Румунија и Словачка. Паралелно са експанзијом НАТО на исток, САД реализују и пројекат „ракетни штит“ у Европи.

Чему служи ракетни штит?

Ракетни штит нема одбрамбену функцију, јер Европи не прети непостојећа опасност, већ је усмерен директно против Русије и у циљу подстицања сукоба између Европе и Русије.

Пише: Драгана Трифковић
понедељак, 20 јун 2016 01:48

Такође исказ да је „ракетни штит“ постављен због неутралисања потенцијалног ракетног удара од стране Ирана или Северне Кореје, нема никакво утемељење. Још једно лажно обећање САД је да ће одустати од стварања европског сегмента ПРО, уколико се реши ирански нуклеарни програм (Барак Обама 2009. у Прагу) [\(8\)](#).

Прошле године је Иран потписао договор са САД, Русијом, Кином, Француском, Британијом и Немачком у оквиру кога су скинуте санкције тој земљи због ограничавање нуклеарног програма [\(9\)](#). Међутим, САД су наставиле са постављањем америчког ракетног штита у Европи, без обзира на ову околност. Веома значајан део ракетног штита у Румунији састоји од америчког „Иџис“ (радарски и ракетни систем) који може да лансира не само ракете за одбрамбене крстареће ракете са нуклеарним бојевим главама.

Одмах након отварања базе у Румунији (иначе бивша база СССР), САД су започеле изградњу дела ракетног штита у Пољској. Украјина која се налази у рату, дубокој политичкој и економској кризи, под потпуном контролом САД, развија своје ракетне системе (Ољха и Нептун), који такође могу да постану део америчког ракетног штита.

Елементи америчког ракетног штита одраније се налазе у Великој Британији, Турској, Израелу, Јужној Кореји. Системима „Иџис“ опремљена је и Америчка ратна морнарица. Преговори о отварању база у систему ПРО воде се са многим европским и азијским државама (Естонија, Грузија, Чешка, Немачка, Сингапур, Данска итд.), а у складу са даљим плановима САД може се очекивати да свака америчка или НАТО база буде део планираног система америчке ПРО усмереног против Русије, укључујући и базу на територији Србије. Русија је нудила САД формирање заједничког система ПРО, али Америка је такву могућност одбацила. Ако узмемо у обзир чињеницу да Северна Кореја

никада није претила Европи и да је Иран ускладио свој нуклеарни програм са захтевима великих сила, недвосмислено је да ракетни штит служи за обуздавање Русије и као ресурс који је усмерен директно против Русије.

Русија је нудила САД формирање заједничког система ПРО, али Америка је такву могућност одбацила.

Иако Русија не води агресивну спољну политику према Европи, САД активно спроводе анти-руску пропаганду, којом Русију представљају као велику опасност (американизоване) Европе. Поред опкољавања Русије ПРО, САД већ дужи временски период спроводе интензивне и обимне војне вежбе у Европи, посебно у Источној Европи и на границама Русије, и тренирају војску европских земаља на „заједничку одбрану [\(10\)](#)

У овим вежбама активно учествује и Војска Србије, која одлази на заједничке вежбе са САД, Албанијом, „безбедносним снагама Косова“, Немачком, Румунијом, Бугарском и др [\(11\)](#)

. На територији Србије је оспособљена база "Југ" која представља упориште Северноатлантске алијансе за тренинг „мултинационалних снага“ на Балкану. Војска Србије је чак учествовала и у војној вежби НАТО, која је спроведене у оквиру отварања базе ПРО у Румунији и која је за циљ имала додатно провоцирања Русије [\(12\)](#)

САД креирају сукоб између Европе и Русије

Руска позиција према „партнерима“ из САД (како руски званичници често користе тај термин), почела је да се мења од 2007. године и чувеног Путиновог минхенског говора [\(13\)](#)

, а затим преко догађаја у Јужној Осетији и Абхазији, Украјини, Донбасу, на Криму и у Сирији. Због вођења суверене политике, Русија је од стране САД проглашена највећом опасношћу по човечанство [\(14\)](#)

. Заправо Русија за САД не би представљала опасност да може да буде освојена или стављена под контролу. Отежавајућа околност за америчке империјалистичке тежње је

то што је Русија највећа нуклеарна сила и што поседује интерконтиненталне балистичке ракете Р-36М2 Војвода

[\(15\)](#)

(нови модел Сармат) и Топољ М (нови модел РС-24 Јарс

[\(16\)](#)

али и систем „Периметар“

[\(17\)](#)

који јој гарантују безбедност. Важно је напоменути да за руске стратешке ракете не постоји никакав систем ПРО, ма колико он савршен био.

Поред ових интерконтиненталних ракетних система, услов гаранта безбедности Русије је одлучно политичко руководство и јака Руска Армија. Ови услови су остварени по доласку Владимира Путина на чело Русије. Од периода Хладног рата и највеће конфронтације две велике силе однос снага се драстично изменио. СССР је 1962. године када је била и Кубанска ракетна криза, имао 300 нуклеарних бојевих глава, а САД су у то време имале превласт као нуклеарна сила са 6000 нуклеарних бојевих глава. Садашње однос је сасвим другачији, Русија има 7500 бојевих глава, а САД 7260 (после тога Француска 300, Кина 260, Велика Британија 215 итд.) [\(18\)](#). По доласку Владимира Путина на чело Русије, војска је реформисана и усмерени су ресурси на развој стратешког нуклеарног оружја, али и комплетну модернизацију

[\(19\)](#)

.

Проблем са ракетним штитом је везан за немогућност САД да се помире са опадањем сопствене моћи и губитком позиције једине светске силе, иако је таква позиција већ изгубљена. Због тога САД покушавају да остваре своје интересе креирањем сукоба између Европе и Русије. Отварањем базе у Румунији, и даљим ширењем ракетног штита, САД нескривено угрожавају националну безбедност Русије, истовремено оптужујући Русију за наводно агресорско понашање.

Довољно је да се на мапи света лоцирају америчке и НАТО базе [\(20\)](#), које су са свих страна окружиле Русију, док „експанзионистичка“ Русија, ван своје територије има једино војне базе у Киргистану, Таџикистану и Сирији. Руски председник Владимир Путин је изјавио да ће Русија одговорити на амерички штит у Европи. Какав одговор Русије би могао да буде на размештање ракетног штита и гомилање НАТО војске на њеним границама?

Шта може да буде руски одговор?

САД не смеју да крену у директан сукоб са Русијом, већ имају стратегију вођења хибридних ратова на границама Русије (што је већ случај са Украјином), и економског притиска на Русију. Следећа фаза би била директан напад на Русију, али опет страним војскама, управо оним које америчка команда НАТО за Европу, већ дуже време обучава за заједничку „одбрану“.

Потпуно је јасно да се Запад спрема да нападне Русију. Још 2005. године је начелник Генералштаба Оружаних снага РФ генерал Балухевски изјавио: „Не предвиђам нуклеарни сукоб између Запада и Русије, али земље које учествују у изградњи америчког ракетног штита, треба да сазнају последице. Ако граде штит, треба да буду спремне на то, да ће им он пасти на главу.“

Европске земље треба да буду свесне тога да су НАТО и Америчке базе на њиховим територијама, легитимна мета за Русију у случају напада.

Због тога највећа опасност прети Европи, а она сама следећи америчке интересе, учествује у креирању те опасности.

Руски одговор може да буде превентиван, као што је јачање специјалних снага за брзо

реаговање и њихово размештање на западним границама РФ, размештање војне-технике која може да уништи ПРО, као што је ракетни комплекс Искандер М, близу западне границе, позиционирање ратне морнарице опремљене ракетама Калибар које са високом прецизношћу могу да униште циљеве до 1 500 км или до 2 600 км са нуклеарним главама, Позиционирање подморница опремљених Калибар ракетама близу обала САД.

Руски званичници су помињали и могућност да РФ изађе из Споразума о смањењу и ограничењу стратешког офанзивног наоружања (СТАРТ). РФ треба да настави са јачањем нуклеарног потенцијала, са даљим развојем технике као и са стратешким јачањем и ширењем војног савезништва.

Европске земље треба да буду свесне тога да су НАТО и америчке базе на њиховим територијама, легитимна мета за Русију у случају напада. Што се Србије тиче, она је за сада у позадини ракетног штита, али то не искључује могућност да је САД обавесте о отварању базе која ће бити у систему ПРО. Договорима које је власт Александра Вучића потписала са НАТО, Србија је стављена на располагање тој организацији (под далеко горим условима него што је Тројним пактом дефинисано са Адолфом Хитлером 1941). Војна неутралност Србије постоји само као појам иза кога се власт крије, у пракси је она непостојећа. Србија се сврстала у антируски фронт, о чему сведоче и војне вежбе са војском која спрема напад на Русију.

Уколико нова влада Александра Вучића жели да поврати „неутралност“ Србије, мора да поништи ИПАП и СОФА споразум са НАТО, да донесе закон о војној неутралности Србије и да ту стратегију укључи у документ који се зове Стратегија националне безбедности. У супротном, наставиће даље да уводи Србију у антируски фронт и тренира српску војску за нову "Барбаросу".

Ауторка је директор Центра за геостратешке студије

Упутнице:

[\(1\)](#) Столтенберг у Румунији, пали се амерички ракетни штит

[\(2\)](#) Амерички ракетни штит није одбрана већ нуклеарни потенцијал Вашингтона у Европи

[\(3\)](#) Система ПРО США

[\(4\)](#) Кубанска ракетна криза

[\(5\)](#) Договор СССР-США 1972.

[\(6\)](#) George H. W. Bush: Foreign Affairs

[\(7\)](#) САД су прекршиле обећање да се НАТО неће ширити на Исток

[\(8\)](#) Obama promotes nuclear-free world

[\(9\)](#) Решен спор Ирана и шест великих сила о нуклеарном програму

[\(10\)](#) Велики маневри НАТО

[\(11\)](#) Вежбе у Немачкој, Американци уче српске војнике

[\(12\)](#) Србија учествује у америчким војним вежбама у Румунији

[\(13\)](#) Владимир Путин на Минхенској конференцији о безбедности

[\(14\)](#) НАТО: Русија је егзистенцијална претња

[\(15\)](#) Зашто се Америка плаши Сатане

[\(16\)](#) За Јарс нема противракетне одбране

[\(17\)](#) Гарантована нуклеарна одмазда

[\(18\)](#) Однос нуклеарних сила

[\(19\)](#) Нова Руска армија

[\(20\)](#) US military basis